

Шановні друзі.

22 січня 1918 року Михайло Грушевський на відкритому засіданні Центральної Ради проголосив IV Універсал, який вперше проголошував незалежність Української Народної Республіки.

Минуло майже 100 років і сьогодні «Український народний союз» проводить свій з'їзд поряд з цією історичною будівлею. Чому поряд?

Сьогодні зала, де відбулась чи не найголовніша подія в історії України перебуває, як нам сказали - в аварійному стані. Але не тільки сама зала! Україна сьогодні в аварійному стані.

16 липня 1990 року Верховна Рада України ухвалила Декларацію про державний суверенітет України. Народ був визнаний єдиним джерелом влади в Україні. **Прошло 27 років.**

24 серпня 1991 Верховна Рада фактично вдруге проголосила Україну незалежною державою, прийнявши «Акт проголошення незалежності України». **Прошло 26 років.**

Що ми маємо сьогодні? Війна, втрата територій, зневіра і бідність. Чи так бачив собі своє майбутнє український народ? Ні!

Народ обирав Вождів і Великих чиновників не за гречку і три консерви. Народ обирав, бо вірив. У вірі немає вини! Вина лежить на тих, хто зрадив цю народну віру. Зрадити віру - гріх! Зрадити довіру народу - смертний гріх!

Сьогодні нам пропонують достукатись до совісті та сердець Вождів і Великих чиновників - розповісти і передати їм наші біди, тривоги і мрії про справедливість і власну людську гідність. Запевняю Вас, це шлях в нікуди! Не тому що у нас немає бід, тривог і мрій, а тому, що у Вождів немає серця і душі. Таке враження, що замість сердець у них проданий за копійки найбільший у світі торговий флот та хатинка в Канаді, багатовекторність, баночка меду, золотий батон, не твердий, а пористий шоколад і номери панамських рахунків. Ось їх нікчемні чорні, хворі і гнилі серця.

26 років тому Україна мала другий за розміром промисловий потенціал. Україну збудувала не комуністична ідеологія. Ідеологія взагалі нічого не будує. Україну збудував народ, наші батьки, діди, брати і сестри. Це їх вічна і недоторкана гордість.

Всіх їх об'єднувала не ідеологія, їх об'єднувала спільна праця і її відчутний та реальний результат. Безпека кожного, безкоштовна медицина, середня та вища освіта, гарантоване робоче місце, пенсія та соціальні пільги, котрі дозволяли відчувати себе людиною. Це дуже важливо - відчувати себе людиною.

На відміну від тих, хто будував і створював - були й інші. Вожді. Великі і маленькі. Злочинна система комуністичної влади нікуди не поділась. Наголошую і підкреслюю - не люди, а сама система влади.

Обкоми комуністичної партії стали обласними державними адміністраціями, Центральний Комітет став адміністрацією Президента. Обласні, міські і районні ради, як були формальним додатком системи, так і залишились. Система влади змінена не була. На жаль, ця система не була демонтована а ні в 2004, а ні в 2014 роках. Катастрофічна помилка.

З точки зору народу - помилка. З точки зору Вождів і Великих чиновників - безумовна перемога над нами, над народом. Чиновники змогли зберегти злочинну і гнилу систему. Але, насправді, у цьому вони дуже помиляються, бо народ України відновить те, що дано йому по праву і гарантовано чинною Конституцією. Народ відновить СВОЮ владу. Владу народу.

Катастрофа війни полягає не у втраті контролю над деякими територіями. Катастрофа полягає у тому, що еліта українського народу гине за українську народну ідею. Безумовно, всі вони - герої. Просив би вшанувати всіх - і живих і мертвих хвилиною мовчання.

Українські герої, а не персонажі «Розкішного життя» - генфонд України і її совість. Персонажі розкішного життя - свині біля корита.

Система влади - в агонії. Ця агонія - перемога народу України. Але, як будь-яка система, вона чинить спротив. Чиновників не поділяє мова чи релігійні уподобання. Це нам вони пропонують ділитись за цими напрямками. Система єднається у своєму нікчемному, мізерному і підлому прагненні - ділити і керувати нами заробляти на крові.

Завдання «Всеукраїнського народного союзу» - утвердити статтю 5 Конституції України. Демонтувати і знищити корупційну систему влади. Майбутнє України за народовладдям. Це гарантовано Конституцією.

Вірю в перемогу. Не нашої партії. Вірю в перемогу народу України.
Вірю, бо нещодавно моя похресниця надіслала мені листа. Власне, це не лист - це вірш. З Вашого дозволу зачитаю:

Алло, это скорая помощь?
Спасите наш мир от невежд!
Заражено общество злобой,
Симптомы разбитых надежд!

Алло, вы пожарная служба?
Земля наша в войнах горит!
Послушайте, может быть дружбой,
Огонь в силах мы потушить.

Алло, это служба спасенья?
Мы все потопаем во лжи.
Где взять-то нам лодки прощенья?
Мы с якоря чести снялись!

Алло, полицейский участок?
Тут алчность у власти стоит!
Тщеславье диктует порядок
На совесть надев кандалы!

Алло, это желтый дом, верно?
Человечество не в себе!
Идеалы и принципы свергло
И разгульное стало теперь!

Вот список я весь обзвонила.
А в морг пока рано идти.
У мира чуть-чуть, но есть силы
И шанс миру Ты подари.

Мене особисто не турбує мова цього листа. Мова тут не важлива.
Мене турбує серце і душа цієї чистої і талановитої 15-річної дитини.
Це чисте серце і душа і є Україна.

Дозвольте запросити до слова батька цієї дитини. Мого хорошого друга, одноступця, кандидата юридичних наук, чесну і порядну людину. Грушевський Віталій Анатолійович, прошу Вас.